

ZÁMEČEK ZE ZADU:
Čtení na dlouhé
podzimní večery

ZÁMEČEK

LADISLAV SAMEK:

Z chovance děcáku
ředitelem neziskovky

Po „akčním“ dětství Láďa založil společnost DĚTI V AKCI

Příběh Ladislava Samka, kterému mu je dnes 20 let, je ukázkou toho, co dokáže silná motivace.

Už takhle jako „mladých“ se po všem, co sám zažil, rozhodl pomáhat dětem z děčáků, přičemž v jednom z nich sám vyrostl.

Ladislav je mladý úspěšný dospělák, který si plní sny, ačkoliv nikdy nepoznal svoje rodiče a ještě kvůli nim musel absolvovat soudní proces.

Přinášíme vám jeden z dalších příběhů mladých lidí, kteří se rozhodli v životě pracovat nejen pro sebe, ale také pro ostatní s cílem ukázat, že děcka z děčáku nejsou žádní sígři.

Příběh Ladislava Samka

(který vyrůstal u pěstounů,
v DD Chrudim i jinde):

K DĚTEM Z DĚCÁKU MÁM RESPEKT

V osmnácti jsi odešel z dětského domova.

Čím vším sis za ty roky prošel?

Za 18 let jsem prošel asi 7 různých míst. Byl jsem v kojeneckém ústavu, v náhradní rodin-

ný péči, kde nás bylo 6, pak to byl diagnosták, dětský domov, dětský domov se školou, dětská psychiatrická léčebna a pak zase dětský domov...

To jsi docela rekordman! Předpokládám, že ta pěstounská péče Tě musela ovlivnit nejvíce.

Dost si z toho pamatuju. Byl jsem tam do nějakých 12-13 let. Byli jsme tam z různých kojeňáků a ústavů. Oni měli 3 děti v pěstounce, zbytek jsme byli v adoptivní péči. To si nás vzali třeba v 5 letech.

RESPEKT

Jaké máš na to vzpomínky?

V té rodině to neklapalo vztahově.

V čem to podle tebe neklapalo?

Mně to připadalo, že nám dávají pořád najevo, že si nás vzali a často říkali, že kdyby si nás nevzali, tak skončíme v nějakém ústavu. A bylo to takové to vynucování respektu.

A v ústavu jste pak i vlastně skončili...

S mladším bráchou jsem se pak i naštvál a řekl jsem náhradním rodičům, že si nás nemuseli brát.

Myslíš, že by bylo lepší být rovnou v děčáku?

To ano, po těch x letech si to uvědomuju. Kdybych v té rodině nebyl, bylo by to lepší. Nevzniklo tam žádné rodné pouto.

Zazlíváš jim to dneska?

Z dnešního pohledu to beru tak, že z jejich strany to nebylo zodpovědné. Nedokážu si ani představit, že by normální rodina zvládla uživit pět až šest dětí.

Vzpomínáš si na něco, co ti tehdy připadalo zvláštní?

Dostali jsme u nich s bratrem dietu. Nesměli jsme mlíko, sóju a čokoládu. A když jsem pak přišel do Dětského domova v Chrudimi, tam mi paní zdravotní říkala, že zajdeme za doktorem, a ten se na to podívá. Byli jsme celý den u doktora

a ten zjistil, že žádnou dietu nemám, tak jsem si říkal, proč by si to vymýšleli. A pak jsme zjistili, že existuje i příspěvek na dietu a mě to připadalo dost divný.

Vybočoval jsi už tehdy něčím?

Myslím, že jsem byl pro ně dost nepohodlný, když si něco myslím, tak to řeknu, slušně. Bydleli jsme na vesnici, a začali o nás koloovat různý fámy. S bráchama jsme se snažili v dobrým i špatným držet spolu. Řekl bych, že jsem vyčníval v tom, že jsem vše řekl na plnou hubu.

A ze strany náhradních rodičů přišel návrh na ukončení této pěstounské péče?

Nevím, celý proces jsem nepochopil, tam to bylo složité, že ani dneska to nechápu.

Jak se to vyvíjelo v průběhu základní školy?

Už když jsme začali chodit na základku do Svitav, tak jsme tam viděli ty rozdíly. Děcka po škole si mohli jít zakopat ven, ale my jsme nemohli. Měli jsme fakt režim a museli jsme jít hned domů. A říkal jsem si: Panebože proč?

Skutečné dětství začalo až v DD. Začal hrát fotbal...

ÚTĚK

A kde se tedy objevily první problémy?

Pak na tý škole začaly moje výchovné problémy. Kradli jsme třeba svačiny, protože ti rodiče nám je nedávali. Pak to vyvrcholilo tím, že jsem jednou nebo dvakrát od těch pěstounů utekl...

A pak to začaly řešit sociálky.

Jsem ve finále za tu změnu rád, že jsem skončil v dětském domově. To, co jsem tam zažil a i s tím, co se člověk dozvídá později, to hodně mrzí...

Kdo vlastně byli tvoji náhradní rodiče?

Ti lidé nebyli žádní hlupáci. Mamka Jana, ta měla vystudovanou psychologii a taťka Jiří, ten měl vystudovanou teologickou fakultu, tak to i znělo, že něco dokázali a okolí je bere pozitivně, když si přeče vzali x dětí. Ostatní nás brali jako malý dětský domov.

Jak proběhlo to rozlučení s rodinou?

Byli jsme na dovolené v Krkonoších, která probíhala v pohodě. Brácha si všiml, že při-

...a sport ho drží dodnes

jelo červené auto, a to byla sociálka. S tátou Jirkou jsem se nestihl ani rozloučit. I psychicky jsem se z toho vzpamatovával. Čekal jsem na rozhodnutí soudu.

Vzpomínáš na diagnosták dobře?

Ze všech těch míst, kde jsem byl, byl snad ten diagnosták nejlepší. Začal jsem tam o prázdninách, museli jsme pořád někam jezdit. A ten kolektiv byl v pohodě, tam nejsou žádní průseráři. V průběhu základky jsem byl v různých zařízeních. Ve Šternberku jsem dodělal osmičku a devítku jsem pak dodělal v Chrudimi.

Co tví nevlastní bráchové, jste ještě v kontaktu?

Podle posledních informací dostali zákaz se mnou navazovat nějaký kontakt.

A máš nějaké vlastní sourozence?

Na soudu něco říkali, ale neznám je a nikdy jsem je neviděl.

Co tě bavilo v děčáku?

Věnoval jsem se sportu, hrál jsem fotbal a už když mně bylo 16 jsem se začal věnovat legislativě po vlastní ose. Když přišlo nějaké rozhodnutí, sám jsem si to například nastudoval.

Co tě naopak nejvíce štvalo?

Fascinoval mě některý přístup lidí v děčáku. Občas mi říkali: Na to se vykašli, to nemá mysl a říkali, mi ať se snažím tak, ať neskončím pod mostem. Měl jsem potřebu to pak natřít těm lidem, kteří si mysleli, že to nedokážu. To byl pro mě impuls si za všim fakt jít.

MŮJ VZOR TOMÁŠ ZDECHOVSKÝ

A kde se v tobě vzal ten dnešní Ladislav Samek, který je seriozní, nosí košile a sako a chce pomáhat?

Od 14 let se znám s Tomášem Zdechovským, který je za Lidovce (politická strana, pozn. redakce), podruhé zvoleným europoslancem

Ladislav Samek — s uživatelem **Tomáš Zdechovský**.
13 h · 🌐

Úplnou náhodou jsem objevil tenhle příspěvek 😊, který potvrzuje slova, že když se chce tak jde opravdu hodně. Tehdy jsem potkal Toma jako klučina z děčáku, dnes se setkáváme jako europoslanec a ředitel organizace, která vznikla hlavně i díky Tomášovi, který mi věřil, že jako dítě z ústavu něco dokážu když pro to něco udělám a jak říká Tomáš často: „věřte ve vítězství a vítězství uvěří ve vás!“

Tomáš Zdechovský
17. května 2015 · 🌐

Včera jsem potkal na Helicoptershow svého fb kamaráda Ladislava Samka, který zde byl na návštěvě s dětským domovem. Lada se aktivně zajímá o politiku...kdo ví. Jednou třeba budeme kolegové.

Takhle to s Tomášem Zdechovským začalo...

a už tehdy na mě působil velmi dobře, navštěvovali jsme se a psali si. Je to už vlastně přes 6 let, co jsme se poprvé potkali.

Proč byl pro Tebe tak důležitým?

Byl pro mě vzorem, že se snaží bojovat za lidi, u kterých to nevypadá, že mají šanci na nějaký úspěch a kteří tu pomoc opravdu potřebují. Sám jsem byl vystavený nebezpečí a proto jsem se rozhodl pomáhat. Naučil mě, že vždycky je důležitá ta slušnost a pokora. On mě nasměroval k aktivitám, kterým se dnes věnuju.

SOUDNÍ PROCES

Jaké nebezpečí jsi měl po odchodu z děčáku na mysli?

Po 18 letech jsem musel absolvovat půlroční soudní proces s vlastními rodiči, které jsem 18 let neviděl. A najednou to začalo. Dostal jsem v 18 předvolání. Bylo toho hodně. Bylo to výživný, ošetřovný, které nebylo doplacený a ze strany rodičů tam byl dluh. Byl jsem tam jako účastník a jako protistrana.

DĚTI V AKCI pořádají pro DD besedy, přednášky, talentové soutěže, dětské dny i sportovní turnaje...

Část realizačního týmu organizace DĚTI V AKCI. Přípravy na její vznik trvaly více než rok.

Setkal jsi se tam osobně se svými rodiči?

Matka je mezinárodně hledaná osoba, a pro nedostatek účastníků se jednání přesunovalo, protože tam byla jen soudkyně, zapisovatelka a já. Ale takhle to bylo minimálně 5 soudů. Musel jsem z Pardubic jezdit do Sokolova. A ve škole mi chyběly hodiny.

Byl to pro Tebe impuls, proč v tomto pomáhat ostatním?

Občas se na mě někdo obrátí a snažím se zjistit všechny informace a pomoci, jak jen to jde. Konkrétně teď to bylo ošetřovný. Jeden kluk, který studuje, je mu 18 let a nastal problém. Měl brigádu, vydělával si před osmnácti penize na brigádě a v domově mu je nikdo nestráhal. Ale po 18 když to zjistili, tak měl ještě zpětně zaplatit dluh za rodiče. Podařilo se, ale byl to oříšek.

Jaké jste našli řešení?

Chytili jsme se hlavě toho, že už když byl v dětském domově, tak na něj rodiče nějakou dobu pobírali přídavek na dítě. A to nám dost nahrálo.

DĚTI V AKCI

A těmto tématům se věnuje tvoje organizace DĚTI V AKCI?

Nene, to naše organizace nedělá. Je to moje osobní pomoc, protože jsem si tím sám prošel. Ale je to občas záhul a není to sranda.

Je těchto případů v děcácích hodně?

Takových případů je strašně moc. Protože ty děcka nejsou taková, že by si zkoumali, co to vlastně znamená. Narážíš na tyhle legislativní absurdity často. Může se to vyšplhat na vysoké částky.

Setkal ses ty osobně s tím, že by to s tebou někdo řešil dříve?

Nejvíce mě právě fascinovalo, že mi jednou řekli: my jsme ti to dávali všechno na podpis. Když přijedeš do domova, podepisuješ různé papíry, fotíš se... Nemohl jsem si to určitě pamatovat. Proto se snažím informovat děcka předem, když začnou chodit na brigádu. Někdy mají domovy účty pro jejich děti, kam

dostávají mzdu za brigádu a automaticky mu to strhávají a dají mu sníženou odměnu.

Jsi ředitelem a zakladatelem organizace DĚTI VAKCI. Mohl bys nám ji představit?

To je organizace pro děti z dětských domovů. Pro děcka se snažíme naplnit smysluplně volný čas tak, aby z toho něco opravdu měly. Máme tři oblasti, kterým se věnujeme: preventivní, volnočasová a edukativní. Měli jsme například pobyt ve Špindlu, naše největší akce je talentová soutěž, kde máme porotu, hosty a děcka tam vystupují se vším, co natrénovali. Čeká nás už 4. ročník!

Co byla Tvoje hlavní motivace založit DĚTI VAKCI?

Setkávám se s tím, že lidi kolem mě si myslí, že děcka z ústavu jsou haranti, kteří nedodělají školu a vidí je ve špatném světle. S domovy, co spolupracujeme, musím říct, že děcka jsou fakt šikovný.

Co Tě na tom opravdu baví?

Je super sledovat, jak se každý rok děcka zlepšují.

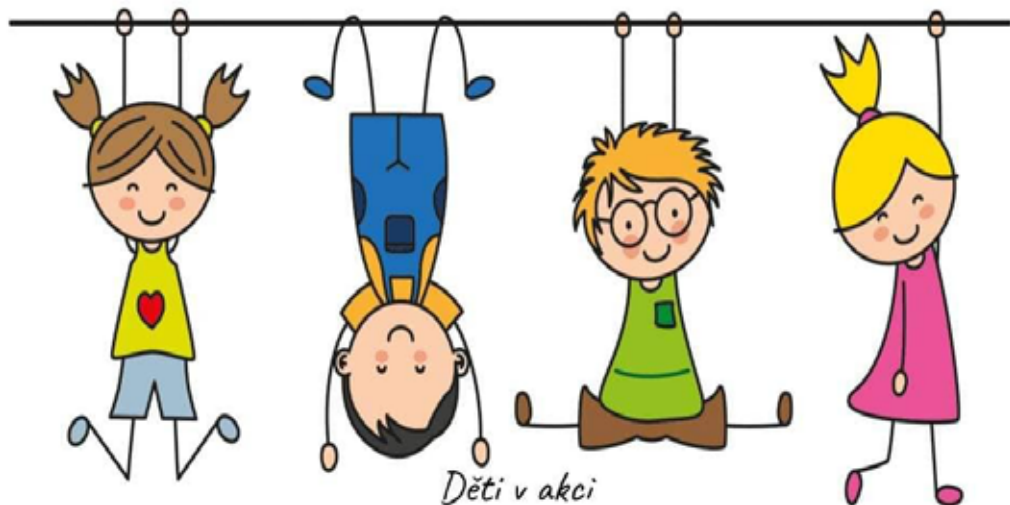
V čem se vaše talentová soutěž liší třeba od nejmilejších koncertů?

Je to jiný typ akce. Liší se tím, že chceme přivzít známé a úspěšné osobnosti a veřejnost. Chceme ukázat děckám, že jejich sen nemusí být nereálný. S herečkami nebo tanečnicí streetdance, které s námi spolupracují, děláme workshopy přímo v dětských domovech.

Snažíme se to rozvíjet přes rok a děcka podporovat. Proto vznikl projekt Společně pro dětské domovy, kdy se nám podařilo získat několik desítek dresů českých a zahraničních fotbalistů. Tato pomoc bude pro Dětský domov v Prostějově, a bude to na podporu talentu dětí – třeba na kroužky. Když je to pro domov, kde je hodně dětí, tak je problém všechno zaplatit všem.

Jak jsi to za tak krátkou dobu všechno dokázal?

Musel jsem jít za svým snem a tím, co jsem chtěl. A v čem jsem viděl smysl. To studium v tom nehraje roli. Navíc teď studuji Sociální správní činnost v Zábřehu na Moravě. Mám kolem sebe velmi schopný mladý tým, který mi se vším hodně pomáhá. Člověk musí hlavně chtít!

Jak to zpětně všechno hodnotíš, když vidíš, co dnes děláš a co Tě vlastě živí?

Říkal jsem si, jestli někteří dříve neměli pravdu, že se na to mám všechno vykašlat. Po dvou letech už nám však píšou lidi sami. Když se prezentujete v dobrém světle a pomáháte, lidé se k nám chtějí přidat.

Jaké to je jezdit najednou za děckama už ne jako „dítě“, ale pan ředitel?

Člověk to tak ani nebere. Když přijedu do DD, tak mě berou děcka tak, že jsem jeden z nich a já se podle toho snažím chovat. Svěřuji se

mi i s věcmi, které neříkají ani tetám a strýcům.

Co je tvým snem?

Chtěl bych ukázat, že nejsme jen problémovými sígry z ústavu. A taky to, že jsme si prošli domovem, nás dělá ještě silnějšími.

Děkuji za příjemné povídání a držím Ti palce!

Lukáš Kotlár

